

Ákombákom feje fája éneke - avagy hetyke légi akrobaták -

vers

**Karinthy Frigyes - Ottlik Géza - Babits Mihály - Ady Endre - Kosztolányi Dezső
hangulatában**

Kell-e mondanom, vagy így is feleded,
Ott jársz, hol kínzó görcs múlatja időmet,
Bált ígérsz, de helyette savanyú, hűlt kávéét szorongatnak
Asztalom helyén búsképű, szótlan zenészek s látom
Kezed halkán megremeg

Két nézés közt szavak bökkik oldalam
Olyan ez, mint néhány néma kiáltás fölött
Bájosan összenéző, borostás háztetők,
Amelynek egyikén két macska fog három egeret és
Keddenként a priccse ülnek az elkésett bridzselők

Kunnyad maradék ősznek zsenge szirma
Oltványba busong ladikját vesztett csónakos
Bólint a gazda s a barokk templom mögött tarokkra gyúl a férfi nép
Arcukon izgalom, vastag lábukon koppan a csizma
Késő este szitokszó száll szélben szertelen

Káromkodnak ám a nyakas úri legények
Ordítva menekül konok korcsmáros
Bús hada a tikkadt legyeknek
Ajtóm balga nyikorgására telepszik
Kedvem jöttöddel feljavul kicsit

Könnyűvérű derengés visz át a holnapba
Ó te asszony! –ábrándom illékony tükre
Búgd emlékezetembe virágzásod, mit megettem én s
Aludjon lelkem is pihegő tieddel
Követve mindenben a védekező felettes ént.

Arnóti András